

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/17/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201572
Dátum vydania rozhodnutia:	16.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201572.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: G. F., narodeného XX.XX.XXXX, bez cestovného dokladu, štátneho príslušníka Afganskej islamskej republiky, v zahraničí naposledy bytom T., W., Iránska islamská republika, aktuálne s miestom pobytu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina so sídlom Kuzmányho 26, Žilina, o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 09.09.2015 proti rozhodnutiu odporcu č. p. PPZ-HCP-BB7-74-044/2015-AV zo dňa 25.08.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/95/2015-25 zo dňa 1. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/95/2015-25 zo dňa 1.10.2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-BB7-74-044/2015-AV zo dňa 25.08.2015 z r u š u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BB7-74-044/2015-AV zo dňa 25.08.2015, ktorým bola odporcom podľa ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžená lehota zaistenia navrhovateľa dňom 28.08.2015, s poukazom na ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu nemožnosti realizácie readmisie na území Maďarskej republiky, nakoľko Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) neevduje odpoveď príslušných policajných orgánov v Maďarsku, na

základe ktorého by bolo možné zrealizovať odovzdanie účastníka konania. Odporca podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil lehotu zaistenia do 28.11.2015. Doba predĺženia zaistenia začala plynúť dňom nasledujúcim po poslednom dni pôvodnej lehoty zaistenia a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov zostáva účastník konania umiestnený v ÚPZC Medveďov.

Podľa názoru krajského súdu odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, pretože (aj keď negatívne) vyhodnotil aj eventuálnu možnosť aplikácie iných - miernejších donucovacích prostriedkov a pretože bolo potrebné prihliadnuť aj na objektívne existujúce dôvody, pre ktoré maďarské authority zjavne nereagovali v predpokladanom časovom rozmedzí na odporcovu žiadosť o readmisiu, a preto potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu ako správne a zákonné.

Námietku nedostatočne zisteného stavu veci súd nepovažoval za dôvodnú. Odporca v konaní o zaistení navrhovateľa zistil, že navrhovateľ cestujúci vlakom z Maďarska do Nemecka bol v Českej republike kontrolovaný a následne 27.07.2015 navrátený na slovenské územie. V rámci konania pred odporcom bolo výsluchom navrhovateľa zistené, že navrhovateľ disponuje finančnými prostriedkami iba vo výške cca 200 eur, že nie je schopný zabezpečiť si prostriedky na pobyt na Slovensku, že nemá žiaden cestovný doklad ani povolenie na pobyt, že nechcel požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat ani o pomoc mimovládnej organizácie. Odporcom bolo začaté konanie o vrátenie navrhovateľa do Maďarska na základe Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici číslo 30/2004 Z. z (ďalej len „readmisná dohoda“), nakoľko podľa stanoviska Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka navrhovateľ nie je evidovaný v evidencii maďarského Úradu prístahovalectva a štátneho občianstva. Ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia odporcovi nebola doručená odpoveď maďarskej strany na jeho žiadosť o readmisiu navrhovateľa, z ktorého dôvodu readmisia navrhovateľa k navrhnutému termínu 29.07.2015 zrealizovaná nebola.

Podľa poslednej informácie, ktorú mal odporca k dispozícii, navrhovateľ nebol v Maďarsku žiadateľom o azyl, pričom maďarská strana ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia nijakým spôsobom nereagovala na žiadosť odporcu o readmisiu - zjavne z dôvodu aktuálnej situácie masovej imigrácie cudzincov do Maďarska. Odporca riadne predvolal a vypočul navrhovateľa, ktorý sa vo svojej výpovedi (25.08.2015) odvolal na svoje predchádzajúce výpovede. Podľa názoru súdu odporca vo veci predĺženia lehoty zaistenia navrhovateľa (pôvodne lehota zaistenia navrhovateľa bola stanovená do 27.08.2015) zistil skutkový stav veci v maximálne možnej a dostatočnej miere. Preto námietka navrhovateľa, že skutkový stav zistil v nedostatočnom rozsahu, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Súd neprihliadol ani na námietku, že odporca neskúmal a neodôvodnil použitie alternatív zaistenia. Podľa názoru súdu ani táto námietka nie je dôvodná. Ako to je zrejmé z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca za otázkou eventuálneho použitia alternatív zaistenia navrhovateľa zaoberal. S poukazom na zistený stav veci (nedisponovanie cestovným či iných dokladom totožnosti, povolením na pobyt, nezabezpečenie ubytovania, nedostatok dispozície finančnými prostriedkami) odporca aj odôvodnil nemožnosť aplikácie miernejších prostriedkov (§ 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov).

Námietku neprávneho právneho posúdenia veci spočívajúcej v tom, že navrhovateľovi nemôže byť na ujmu skutočnosť, že Maďarsko nereagovalo na žiadosť o jeho readmisiu označil taktiež za nedôvodnú. Krajský súd uviedol, že je skutočnosťou, že odporca ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia mal ako potvrdenú informáciu maďarskej strany, podľa ktorej navrhovateľ nie je v Maďarsku žiadateľom o azyl, pričom prebiehalo konanie o jeho navrátení na maďarské územie podľa readmisnej dohody. Je faktom, že maďarská strana do vydania napadnutého rozhodnutia nereagovala na žiadosť o readmisiu navrhovateľa. Táto jej nečinnosť však zjavne súvisí v enormným zaťažením príslušných maďarských autorít v súvislosti s prebiehajúcou imigračnou vlnou. Tento stav sa v konečnom dôsledku prejavil aj rozpornými informáciami o tom, či navrhovateľ v Maďarsku požiadal alebo nepožiadala o azyl. Odporca na túto skutočnosť poukázal v odôvodnení predĺženia zaistenia navrhovateľa. Pri posúdení tejto navrhovateľovej námietky krajský súd zohľadnil, že odporca nespôsobil napr. svojou nečinnosťou či nesústredenosťou, že maďarská strana na jeho žiadosť (do vydania napadnutého rozhodnutia) nereagovala, pričom súd túto jej „nečinnosť“ neposúdil ako jej nezáujem, resp. nedbalosť. Príslušné

maďarské autority boli zjavne natoľko zaťažené okolnosťami aktuálne prebiehajúcej vlny imigrácie na územie Maďarska, že v optimálnej lehote jednoducho nestihli odporcovi reagovať na jeho žiadosť o readmisiu navrhovateľa.

Krajský súd v rozhodnutí upriamil pozornosť aj na ďalšie dôvody, pre ktoré by prepustenie navrhovateľa zo zaistenia nebolo možné. Objektívne navrhovateľ nedisponuje dokladmi, potrebnými (tak podľa zákona o pobyte cudzincov, ako aj Nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice - Kódex schengenských hraníc) k pobytu na slovenskom území, pričom objektívne tiež neboli naplnené predpoklady aplikácie miernejších donucovacích prostriedkov. Teda s poukazom na uvedené by nebolo možné navrhovateľovi umožniť voľné pohybovanie sa na slovenskom území.

V súvislosti s touto námietkou si však súd dovolil poukázať na skutočnosť, že ak by aj navrhovateľ bol v Maďarsku žiadateľom o azyl - čo sa nakoniec potvrdilo v čase po vydaní napadnutého rozhodnutia oznámením maďarskej strany zo dňa 27.08.2015 [podľa ktorého bolo odmietnuté prevzatie navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody, nakoľko navrhovateľ v Maďarsku požiadal o azyl dňa 18.07.2015, a teda je na mieste aplikácia Nariadenie európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Dublínske nariadenie III.)] - jeho zaistenie by vzhľadom na zistený stav veci bolo jediným možným a účelným opatrením v rámci aplikácie Dublínskeho nariadenia III. Je tomu tak preto, lebo znenie Článku 28 Dublínskeho nariadenia III. je v stanovení predpokladov zaistenia v podstate zhodné s ustanoveniami inej právnej normy týkajúcej sa zaistenia cudzinca vo vzťahu k jeho navráteniu (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území).

Záverom krajský súd poznamenal, že z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že po vydaní napadnutého rozhodnutia bolo potvrdené, že navrhovateľ v Maďarsku 18.07.2015 požiadal o azyl, teda príslušným štátom na posúdenie tejto jeho žiadosti je podľa Dublínskeho nariadenia III. Maďarsko. Možno teda dôvodne predpokladať, že následne vydá Dublínske stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnutie, ktorým rozhodne o tom, či navrhovateľ bude alebo nebude navrátený na územie Maďarska za účelom posúdenia jeho žiadosti o azyl. Stane sa tak počas navrhovateľovho zaistenia, resp. jeho predĺženia v zmysle napadnutého rozhodnutia.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že sa s uvedeným rozhodnutím v celom rozsahu nestotožňuje z dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Trval na skutočnostiach uvedených v odvolaní proti rozhodnutiu odporcu a namietal, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci následne vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie je zároveň nepreskúmateľné. Navyše poukázal na existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci z dôvodu, že súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich zaistenia navrhovateľa, nestotožnil sa ani s jedným odvolacím dôvodom.

Navrhovateľ odvolajúc sa na konštantnú judikatúru všeobecných súdov Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky poukázal na to, že podmienkou pre posúdenie pozbavenia osobnej slobody za zákonné je, že dané pozbavenie musí byť súčasne efektívne a účelné, s tým, že správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či je zaistením osoby naplnený účel, ktorý vyplýva z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému

zásahu do práv účastníka, ktoré sú chránené aj inými právnymi predpismi.

Navrhovateľ namietal, že z napadnutého rozhodnutia odporcu nevyplyva, že by zisťoval, či navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ, odporca sa obmedzil iba na konštatovanie a vyjadrenia odporcu. Podľa názoru navrhovateľa bol odporca povinný overiť vyjadrenia navrhovateľa o tom, že nepožiadal o medzinárodnoprávnu ochranu v Maďarsku. Taktiež z rozhodnutia odporcu vyplýva dĺžka doby zaistenia do 28.11.2015, čím bola predĺžená pôvodná lehota zaistenia o 3 mesiace s tým, že s odkazom na Dohodu o readmisii vyjadril názor o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, pretože nemôže byť na ujmu navrhovateľa, ak požiadaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiadajúcej strany o readmisiu.

Stanovenú dĺžku zaistenia považoval navrhovateľ za dlhú s tým, že mala byť stanovená na kratšiu dobu. Navyše je podľa jeho názoru stanovená dĺžka nedostatočne odôvodnená existujúcimi skutočnosťami, nakoľko v zmysle judikatúry všeobecných súdov Slovenskej republiky je správny orgán povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia.

Namietal, že v napadnutom rozhodnutí nie je stanovená dĺžka doby zaistenia odporcom nijako odôvodnená. Takéto pochybenie odporcu je podľa navrhovateľa podstatnou vadou ovplyvňujúcou zákonnosť celého rozhodnutia, nakoľko základnou zložkou inštitútu zaistenia je práve doba zaistenia, a teda s ohľadom na stanovenú dĺžku doby zaistenia je napadnuté rozhodnutie odporcu nepreskúmateľné.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia zruší a vec sa vracia odporcovi na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že po celú dobu zaistenia postupoval odporca v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a skúmal, či trvá účel zaistenia.

Dňa 01.10.2015 bolo zistené že, navrhovateľ sa nachádza v evidenciách polície a migračného úradu Maďarskej republiky ako žiadateľ o azyl. Na základe tejto informácie bolo dňa 05.10.2015 cestou Migračného úradu MV SR Slovenskej republiky zistené, že navrhovateľ spĺňa podmienky na začatie konania podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Dublinské konanie).

Na základe týchto skutočností bola odporcom dňa 9.10.2015 nariadená obnova konania (č. p. PPZ-HCP-BB7-1031/2015) voči navrhovateľovi, na základe ktorej bolo navrhovateľovi konania zrušené administratívne vyhostenie č. PPZ-HCP-BB7-74-021/2015-AV a zároveň bol dňa 09.10.2015 v čase o 14.00 hod. prepustený zo zaistenia príkazom na prepustenie č. PPZ-HCP-BB7-74-059/2015-AV z dôvodu § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona.

Navrhovateľ bol dňa 09.10.2015 opätovne zaistený rozhodnutím správneho orgánu č. PPZ-HCP-BB7-74-071/2015-AV podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu.

Odporca sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že sa odporca obmedzil iba na konštatovanie a vyjadrenia odporcu sú zavádzajúce, nakoľko lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru zo dňa 27.07.2015 bolo zistené, že účastník konania na území Slovenskej republiky nemá udelené žiadne povolenie na pobyt (trvalý, prechodný resp. tolerovaný, vid' Záznam z lustrácie, č. p. PPZ-HCP-BB7-74-010/2015-AV). Taktiež nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

Odporca sa nestotožnil ani s tvrdením navrhovateľa, že určil príliš dlhú dobu zaistenia, nakoľko podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený až na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie, ale celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Po opätovnom zhodnotení všetkých zistených skutočností, ktoré hodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dospel odporca k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Navrhovateľ nepredložil žiadne relevantné dôkazy a odporca taktiež nezistil pri hodnotení skutkového stavu skutočností, ktoré by boli dôvodné na zrušenie predmetného rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia účastníka konania.

S poukazom na vyjadrenie, citované právne predpisy a judikatúru slovenských súdov navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BB7-74-044/2015-AV zo dňa 25.08.2015, rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dňom 28.08.2015 z dôvodu nemožnosti realizácie readmisie na územie Maďarskej republiky, nakoľko ÚPZC Medveďov neeviduje odpoveď príslušných policajných orgánov Maďarsku, na základe ktorého by bolo možné zrealizovať odovzdanie účastníka konania. Zároveň podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil lehotu zaistenia do 28.11.2015. Doba predĺženia zistenia začala plynúť dňom nasledujúcim po poslednom dni pôvodnej lehoty zaistenia a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov zostal účastník konania umiestnený v ÚPZC Medveďov.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dňa 27.07.2015 o 15:30 hod. bol navrhovateľ odovzdaný späť na územie Slovenskej republiky na základe Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici z dôvodu neoprávneného pobytu navrhovateľa.

Na základe podozrenia zo spáchania priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, ktorého sa mal dopustiť tým, že má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, pretože nelegálne vstúpil z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez víza alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt, bol navrhovateľ eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým bol odporca.

Na základe podkladov, ktoré boli zaslané a odovzdané pri žiadosti o prevzatie navrhovateľa bola zistená tak totožnosť, ako aj štátna príslušnosť navrhovateľa.

Skutočnosť, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelené žiadne povolenie na pobyt, ani nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky, odporca zistil lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru.

Dňa 27.07.2015 bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách cudzineckej polície a Migračného úradu Maďarska. V zmysle Dohody začal odporca dňa 27.07.2015 výkon readmisie, ktoré bolo doručené príslušným orgánom Maďarska.

Odporca mal za preukázané, že v prípade navrhovateľa bola jeho východnou krajinou Maďarská republika a cieľovou Spolková republika Nemecko, avšak navrhovateľ bol z dôvodu neoprávneného pobytu na území Českej republiky odovzdaný na územie Slovenskej republiky v rámci readmisného konania.

Ďalej uviedol, že navrhovateľ ako štátny príslušník Afganistanu nie je oslobodený od vízovej povinnosti v zmysle zákona o pobyte cudzincov ako aj v zmysle Nariadenia Rady (ES) číslo 539/2001 uvádzajúce

zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti a Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc). Dodal, že na legálny vstup a pobyt na územie Slovenskej republiky sa vyžaduje splnenie spomínaných podmienok, je nevyhnutné mať platný cestovný doklad opatrený platným vízom, alebo povolením na pobyt v jednotnom formáte.

Dňa 28.07.2015 bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v ktorej opísal putovanie z krajiny pôvodu, pričom uviedol, že z tejto odišiel, lebo mu tam hrozí nebezpečenstvo a nechce sa tam vrátiť. Poznamenal ešte, že v žiadnej krajine vedome nepožiadala o udelenie azylu, na území Slovenskej republiky nechce o azyl požiadať, nechce požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat do domovskej krajiny a nežiada ani o informovanie o svojej situácii domovský štát, ani mimovládnu organizáciu.

Na základe zistených skutočností, zhromaždení ďalších dôkazov a preštudovaní všetkých podporných a získaných podkladov a dokumentov bola príslušným štátnym orgánom Maďarska zaslaná žiadosť o prijatie navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody s tým, že odovzdanie navrhovateľa bolo navrhnuté na deň 29.07.2015.

Odporca dospel dokazovaním a na základe získaných podkladov k záveru, že došlo k splneniu podmienok ustanovených v § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pretože navrhovateľ má na území Slovenskej republiky a členských štátov neoprávnený pobyt, preto bolo dňa 28.07.2015 v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa s určením zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 2 roky pod č. p.: PPZ-HCP-BB7-74-021/2015-AV.

Mal za preukázané, že navrhovateľ dňa 25.07.2015 neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky z územia Maďarska, teda mal na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, a preto sa voči nemu začalo konanie o jeho vrátení na územie Maďarska podľa medzinárodnej zmluvy. Z daného dôvodu bolo voči navrhovateľovi začaté aj správne konanie vo veci zaistenia.

Odporca v rozhodnutí poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplýva, že konanie o zaistení a konanie o administratívnom vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé, či izolované.

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a v súlade s readmisnou dohodou odporca zhromaždil dostatočné dôkazy a podklady, na základe ktorých bolo dokázané, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky a členských štátov neoprávnený pobyt a je potrebné vykonať jeho vrátenie do krajiny odkiaľ pricestoval nelegálne.

Počas celej doby zaistenia postupoval odporca v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z., pričom mal skúmať, či trvá účel zaistenia. „Logickým predpokladom zaistenia cudzinca je, že jeho účel bude môcť byť naplnený. Preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný" (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 9Sža/23/2010 zo dňa 27.4.2011). Odporca sa zaoberal aj uvedenou podmienkou pre predĺženie lehoty zaistenia. Odporca spolu s útvarom, ktorý zabezpečuje výkon administratívneho vyhostenia vykonal bezodkladne všetky úkony, aby mohla byť v prípade navrhovateľa zrealizovaná readmisia na územie Maďarskej republiky, pričom do dňa rozhodnutia ÚPZC Medved'ov neevidovala odpoveď príslušných policajných orgánov Maďarska, na základe ktorého by bolo možné zrealizovať odovzdanie účastníka konania.

Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, ako útvar, ktorý vykonáva všetky úkony k zabezpečeniu realizácie readmisie navrhovateľa na územie Maďarskej republiky, odporúčal vo svojom stanovisku, ktoré bolo zaslané odporcovi dňa 24.08.2015 predĺžiť lehotu na zaistenie účastníka konania,

vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti.

Dňa 25.08.2015 bol navrhovateľ odporcom vyzvaný, aby sa v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 zákona o správnom konaní vyjadril k novým a zisteným skutočnostiam za prítomnosti tlmočníka nezapísaného v zozname znalcov a tlmočníkov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky z jazyka dari do jazyka slovenského a opačne. Navrhovateľ v zápisnici o podanom vyjadrení uviedol, že rozumie pribratému tlmočníkovi a súhlasí, aby konanie prebiehalo v jazyku dari. Nežiadal o prítomnosť právneho zástupcu, nakoľko jeho právny zástupca bol vyrozumený o úkonoch, ktoré s navrhovateľom správny orgán vykonáva. Navrhovateľ viac k veci nedodal, nakoľko všetky skutočnosti uviedol v spísanej zápisnici dňa 28.07.2015 u odporcu. Navrhovateľ bol oboznámený, že bude odovzdaný na územie štátu z ktorého pricestoval nelegálne. Touto krajinou je Maďarsko, čo bolo správnym orgánom dokázané. Preto nebránia závažné dôvody, aby výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarska nebol zrealizovaný a možný. Odporca pri stanovení dĺžky doby predĺženia zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia.

Bol toho názoru, že zaistenie navrhovateľa možno hodnotiť ako účelné a efektívne, nakoľko navrhovateľ nelegálne prekročil štátnu hranicu z Maďarska na územie Slovenskej republiky a následne pokračoval v ceste do iného štátu Európskej únie. Efektívnosť odporca vidí predovšetkým v bezproblémovom odovzdaní navrhovateľa v konkrétnom čase za prítomnosti orgánu Policajného zboru, čím sa dosiahne riadne a fyzické odovzdanie navrhovateľa a zabezpečí sa jeho odchod z územia Slovenskej republiky, nakoľko navrhovateľ nemá úmysel dobrovoľne sa vrátiť na územie Maďarska, ale chcel ďalej cestovať nelegálne. Efektívnosť a účelnosť zaistenia vidí aj v ochrane záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosti odovzdať účastníka konania v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. Odporca bol presvedčený, že ak by navrhovateľ nebol zaistený, pokračoval by nelegálne do iných krajín Európskej únie. Preto považoval za potrebné zaistiť navrhovateľa do doby výkonu readmisie. S poukazom na správnu úvahu skonštatoval, že sa dostatočne zaoberal a vykonal všetky úkony a opatrenia, aby bola splnená podmienka efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa.

V súlade s ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil odporca dĺžku zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľa v rámci readmisie na územie Maďarska, najdlhšie však do dňa 28.11.2015. Uvedená doba zaistenia bola podľa odporcu nevyhnutná a oprávnená na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska a v okolitých členských štátoch. Počas uvedenej doby odporca v spolupráci s inými útvarmi Policajného zboru mal vykonať všetky dostupné úkony smerujúce k zabezpečeniu odovzdania účastníka konania na územie Maďarska.

Odporca sa zaoberal aj alternatívami zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a § 89 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, s tým, že navrhovateľ nespĺnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Z doterajšieho spôsobu života navrhovateľa mu bolo zrejmé, že navrhovateľ nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba.

Odporca vyjadril obavu, že navrhovateľ sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude správneho orgánu známe, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom. Uviedol, že sa opiera o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných prostriedkov, ktorými by si mohol zabezpečiť vhodné ubytovanie pre seba. Bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľ môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej,

finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať životu navrhovateľa na území Slovenskej republiky.

V rámci konania o predĺžení zaistenia navrhovateľa sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktoré odporca neupiera a plne ich rešpektuje, no navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území. Odporca rešpektoval súkromný a rodinný život navrhovateľa a konal v jeho záujme a nebola mu spôsobená ujma, ktorá by mala za negatívny následok na jeho živote, zdraví a sociálnej existencii, pretože navrhovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky bez víz, bez udelenia medzinárodnej ochrany, finančných prostriedkov a zabezpečeného ubytovania, ktorými by si vedel zabezpečiť svoju existenciu a pobyt na území Slovenskej republiky.

Odporca ďalej konštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o zaistení na účel jeho vrátenia v zmysle medzinárodnej zmluvy, je zaistenie v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z. z. K výkonu odovzdania navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody na územie Maďarska priamo slúži inštitút zaistenia, aby mohol byť po preštudovaní podporných dokumentov orgánom Maďarska a stanovisku k prevzatíu aj odovzdaný. V zmysle článku 4 odseku 1 readmisnej dohody začal správny orgán dňa 27.07.2015 výkon readmisie, ktorá bola doručená príslušným orgánom Maďarska.

Odporca upriamil pozornosť na to, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia s tým, že Dohovor ani jeho protokoly nezaručujú právo na pobyt cudzinca na území zmluvného štátu ani právo na azyl. Skonštatoval, že ústavným základom pre obmedzenie osobnej slobody zaistením je čl. 17 ods. 2 prvá veta ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V predmetnom konaní ide o zákon o pobyte cudzincov. Zaoberal sa a bral do úvahy aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, pričom so zaisteným sa zaobchádza humánne a dôstojne a rešpektujú sa jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a sú taktiež dodržiavané zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie.

Záverom odporca dodal, že pred vydaním predmetného rozhodnutia bol navrhovateľovi predložený žurnalizovaný spisový materiál ktorý tvorí podklady pre vydanie uvedeného rozhodnutia a bol poučený o jeho práve podľa § 120 ods. 7 zákone o pobyte cudzincov. Na základe uvedeného bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia zo dňa 25.08.2015, obsahom ktorej je, že k podkladom rozhodnutia sa nevyjadril, nepodal nové návrhy, dôkazy, vyjadrenia k priebehu konania, svoje právo nevyužil a nežiadal o doplnenie.

Po preskúmaní okolností veci odporca dospel k záveru, že sú splnené podmienky ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) s poukázaním na ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov v časti o predĺžení lehoty zaistenia účastníka konania.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené

inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 250sa ods. 1 O.s.p. na konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení alebo proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia sa použijú ustanovenia § 250l až 250s, ak nie je v odsekoch 2 až 7 ustanovené inak.

Podľa § 250q ods. 1 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Vo veci azylu a doplnkovej ochrany zruší súd rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec na ďalšie konanie aj vtedy, ak po preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že od vydania rozhodnutia správnym orgánom sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.11.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 a 5 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespôlupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Navrhovateľ sa s rozhodnutím krajského súdu nestotožnil, najmä s poukazom na to, že rozhodnutie odporcu možno podľa navrhovateľa považovať za zmätočné pre svoju nezrozumiteľnosť. Krajský súd sa nestotožnil ani s jedným dôvodom uvedeným v opravnom prostriedku navrhovateľa a v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich zaistenie navrhovateľa, s ktorými navrhovateľ nesúhlasí, v čom vidí existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ predovšetkým poukázal na to, že z rozhodnutia odporcu nevyplýva, že by zisťoval,

či navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ a obmedzil sa len na konštatovanie a vyjadrenia odporcu. Podľa názoru navrhovateľa mal odporca povinnosť si túto skutočnosť overiť. Za dôležité považoval aj to, že v zmysle dohody o readmisii nemôže byť navrhovateľovi na ujmu, že požiadaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiaducej strany o readmisii, čo spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

Zaistenie cudzinca je potrebné považovať za obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody a podľa názoru najvyššieho súdu ide o veľmi citeľný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhodenie alebo vydanie (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Zo všetkých zmienených právnych dokumentov podľa najvyššieho súdu vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry ESĽP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhost'ovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhodenie či vydanie (napr. rozsudky ESĽP zo dňa 25.6.1996 Amuur proti Francúzsku, zo dňa 5.2.2002 Čonka a ďalší proti Belgicku, zo dňa 27.11.2003 Shamsa proti Poľsku, zo dňa 25.1.2005 Singh proti ČR, zo dňa 27.1.2008 Rashed proti ČR, zo dňa 12.2.2009 Nolan a ostatní proti Rusku, zo dňa 19.2.2009 A. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu).

Rovnako podľa čl. 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len smernica 2008/115/ES“) môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkonu vyhodenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo dotýčny štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu či uskutočňovania vyhodenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikróčiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenia.

Akékoľvek zaistenie musí trvať čo najkratšiu dobu a iba dovtedy pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou učené úkony smerujúce k vyhodeniu (vráteniu). Pokiaľ sa ukáže, že reálny predpoklad pre vyhodenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky uvedené v ods. 1, stráca zaistenie odôvodnenie a dotýčna osoba musí byť bezodkladne prepustená (čl. 15 ods. 4 smernice 2008/115/ES).

Podľa Súdneho dvora Európskej únie návratová smernica zavádza presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa.

Odvolací súd preto upozorňuje na nutnosť eurokonformného výkladu zákona o pobyte cudzincov práve

s ohľadom na existenciu návratovej smernice a povinnosti implementácie jeho obsahu do vnútroštátnych právnych noriem.

A práve za použitia takéhoto výkladu na rozdiel od názoru krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že správny orgán v konaní pochybil, keď si neoveril (resp. nepočkal na vyjadrenie), či bola zo strany navrhovateľa podaná v Maďarskej republike žiadosť o udelenie azylu. Aj napriek existencii objektívnych dôvodov, pre ktoré maďarské autority zjavne nereagovali v predpokladanom časovom rozmedzí na odporcovu žiadosť o readmisiu, na základe čoho rozhodol odporca o predĺžení zaistenia podľa § 88 ods. 4 a § 88 ods. 1 písm. d) bez ich vyjadrenia, je potrebné uviesť, že to nezbavuje odporcu povinnosti rozhodnúť na základe dostatočne zisteného stavu veci. Tu odvolací súd poukazuje na poskytnutie informácie o evidovaní navrhovateľa ako žiadateľa o azyl v Maďarsku zo dňa 10.08.2015 a následné oznámenie Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka zo dňa 19.08.2015, kde bola informácia o podaní žiadosti o azyl popretá.

V nadväznosti na pochybenie odporcu nie je možné opomenúť pochybenie preskúmvacieho súdu, ktorý napriek vedomosti o podaní tejto žiadosti pred rozhodnutím odporcu o zaistení, túto skutočnosť nepovažoval za takú podstatnú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nespochybňuje, že v čase rozhodovania nemal odporca bez pochybností potvrdenú informáciu o podanej žiadosti o udelenie azylu v Maďarskej republike zo dňa 18.07.2015, avšak preskúmvajúci súd túto vedomosť mal. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dokonca poukázal na to, že nakoľko navrhovateľ požiadal o azyl, maďarská strana oznámila, že odmieta prevziať navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody a namiesto je aplikácia Dublínskeho nariadenia III. a príslušným štátom na posúdenie žiadosti o azyl je teda Maďarská republika. Súd mal za to, že možno dôvodne predpokladať, že následne vydá Dublínske stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR rozhodnutie, či navrhovateľ bude alebo nebude navrátený na územie Maďarska za účelom posúdenia jeho žiadosti.

Podľa Najvyššieho súdu SR je možné dospieť k záveru, že v prípade, keď nie je v dobe rozhodovania správneho orgánu o zaistení cudzinca vyvrátené, že sa jedná o cudzinca, ktorý požiadal o azyl a je možnosť, že účel zaistenia, v danom prípade vrátenie na základe readmisnej dohody nebude realizovateľné práve pre prekážku azylového konania (ktoré právoplatne neskončilo), nebude možné zbavenie či obmedzenie osobnej slobody považovať za súladné s ústavným poriadkom SR, s medzinárodnými záväzkami SR v oblasti ochrany základných práv a podľa súčasného právneho stavu ani s ustanoveniami návratovej smernice.

V danom prípade, odporca predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) a § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, na účel jeho vrátenia v zmysle readmisnej dohody, nakoľko neoprávnene prekročil štátnu hranicu z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky a neoprávnene sa zdržiaval na území SR.

V čase rozhodovania krajského súdu bolo bez pochyby preukázané, že rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľa stratilo svoj podklad, nakoľko v prípade navrhovateľa ako žiadateľa o azyl odpadol dôvod zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov na základe readmisie. Zaistenie na základe tohto ustanovenia sa stalo neefektívnym ako aj nezákonným, pričom krajský súd túto skutočnosť nemal opomenúť.

Podľa názoru najvyššieho súdu je teda možné uzavrieť, že v prípade podania žiadosti o udelenie azylu (v danom prípade v Maďarskej republike), ide o takú podstatnú zmenu okolností, na ktorú mal krajský súd vo svojom rozhodnutí prihliadnuť.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že rozhodnutie odporcu je potrebné zrušiť, nakoľko predĺženie zaistenia navrhovateľa stratilo podklad. Neboli tak

splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd nerozhodol o povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa z dôvodu, že z pripojeného administratívneho spisu odporcu ako aj vyjadrenia odporcu k odvolaniu zo dňa 30.10.2015 je zrejmé, že bola odporcom dňa 09.10.2015 nariadená obnova konania (č. p. PPZ-HCP-BB7-1031/2015) voči navrhovateľovi, na základe ktorej bolo navrhovateľovi konania zrušené administratívne vyhostenie č. PPZ-HCP-BB7-74-021/2015-AV a zároveň bol dňa 09.10.2015 v čase o 14.00 hod. prepustený zo zaisteniam príkazom na prepustenie č. PPZ-HCP-BB7-74-059/2015-AV z dôvodu § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona. Navrhovateľ bol dňa 09.10.2015 opätovne zaistený rozhodnutím správneho orgánu č. p. PPZ-HCP-BB7-74-071/2015-AV podľa § 88 ods. 1 písm. c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu. Toto rozhodnutie, ktoré zohľadňuje nové skutočnosti od vydania (v tomto konaní) preskúmaného rozhodnutia a predstavuje nové dôvody zaistenia, ktoré nie sú predmetom tohto preskúmaného konania, preto odvolací súd dospel k záveru, že takýto výrok by fakticky eliminoval účinky predmetného rozhodnutia, ktoré nebolo predmetom tohto preskúmaného konania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ, ktorý mal v konaní úspech si právo na náhradu trov konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.